

slag, før vi have det tekniske Grundlag i Orden, som skal fremkomme gennem den ærede Kommissions Arbejde.

Det ærede 6te Medlem for 1ste Kred (Brandes) foreslog, at vi skulde lægge de venlige Ord bort. Ja, naar jeg staar overfor ham, er det naturligvis meget vanskeligt for mig at gøre det, men jeg skal følge ham deri. For øvrigt var det jo det ærede Medlem, som begyndte Skydningen; jeg returnerede kun hans Elskværdigheder.

De 117 Mill. Kr. har jeg i Folketinget ikke nævnt som Resultatet af mine Beregninger, men som et Tal, der var givet mig fra anden Side, og som jeg i denne Sammenhæng for et Øjeblik vilde gaa ud fra. Jeg har personlig den Mening, at der ikke er den dødelige til, som kan sige, hvor stort Underskuddet bliver for de fire Aar. Det er saa uendelig vanskeligt at beregne den Slags Ting. Tidligere have Sortseerne faaet Ret. Det ærede Medlem gør sig selv en Ære af at høre til Sortseernes Flok, og man kan jo heller ikke sige, at det var noget overdrevent lyst Billede, man fik gennem hans Udtalelser fra Finansministerpladsen. Men han har dog ikke nær været sortseende nok. Den Gang han ved Nytaarstid forelagde Tillægsbevillingen i Folketinget, nævnedes han 35 Mill. Kr. som det sandsynlige Tal for Underskuddet for Finansaaret 1909—10. Det vil sige, det ærede Medlem brugte det forsigtige Udtryk, at mindre end det blev det ikke; men naturligvis nævner man ikke et saadant Tal hen i Vejret, han har dog ment, at det vilde blive der omkring. Det blev altsaa godt 51 Mill. Kr. Den Gang gik Udviklingen nu i den Retning, den Gang var der Fare for, at Profetierne vilde være mindre sorte end Virkeligheden. Nu tillader jeg mig at tro — og det ærede Medlem tror i Virkeligheden det samme, thi Tallene vise, at det er saadan —, at vi ere ved en Vending. Jeg overvurderer ikke denne Vendings Betydning, paa ingen Maade, men vi ere i alt Fald statsfinansielt set komne over Vendepunktet. Vi ere i nogen Opgang statsfinansielt set, hvad jo ganske særlig Resultaterne for Toldlovens Vedkommende vise. Forhaabentlig vilde altsaa Profetierne for den Tid, der kommer, fejle noget til den modsatte Side af den, til hvilken det ærede Medlem fejlede, da han i sin Tid profeterede. Ingen kan i Virkeligheden sige det. Og man maa ogsaa erindre, at dette Tal i alt Fald kun er nævnt med Fortidens Erfaringer for Øje og uden at tage Hensyn til nye Indtægtskilder, der kunne skaffes.

Lykkes det i Aar at gennemføre en Forhøjelse af Jernbanetaksterne, vil i alt Fald for Finansaaret 1911—12 den Merindtægt komme ind, og ligeledes de Merindtægter, der kunne vindes paa andre Omraader. Det ærede Medlem har naturligvis Ret i, at hvis der bliver ca. 30 Mill. Kr. Underskud paa indeværende Finansaar og det samme for Finansaaret 1911—12, ja, saa ville Fornyelsen af dette Laan og Fornyelsen af Sommerlaanet ikke strække til, saa maa vi enten have et større fast Laan, eller vi maa forøge Veksellaanet. Det er en Selvfølge, men jeg føler mig i alt Fald overbevist om, at selv om Øjeblikket heller ikke til Foraaret skulde være gunstigt for Optagelsen af et fast Laan, vil det ikke volde væsentlige Vanskeligheder at forny Veksellaanet, endog med et noget større Beløb.

Saa spørger det ærede Medlem mig, hvorfra jeg ved, at det vil falde mig saa let at gennemføre et Forslag om Forhøjelse af Jernbanetaksterne. Jeg bygger den Tro paa de Udtalelser, der ere fremkomne i Folketinget ikke blot fra Medlemmer af mit Parti, men ogsaa fra Medlemmer af andre Partier. Særlig sigtede vel det ærede Medlem til de Vanskeligheder, det kunde møde her i dette Ting — jeg antager ikke, at han i Virkeligheden nærer nogen Tvivl om, at et saadant Forslag kan gennemføres i Folketinget. Det Parti, jeg tilhører, har med tilstrækkelig Styrke udtalt sig for Jernbanetaksternes Forhøjelse, og der er i alt Fald saa mange Medlemmer af andre Partier, der ogsaa have udtalt sig derfor, at vi i Folketinget kunne være sikre paa Vedtagelsen af et saadant Forslag. Men det ærede Medlem vil maaske mene, at det er her i Landstinget, Vanskelighederne skulle møde. Men i saa Henseende er jeg bleven i meget væsentlig Grad beroliget ved de Udtalelser, der ere fremkomne i Folketinget. Jeg har ikke ment det rigtigt straks ved Forelæggelsen af Finanslovsforslaget at bebude et Forslag om Forhøjelse af Jernbanetaksterne. Det ligger i Virkeligheden i min Tale, hvis man vil læse den rigtig efter, men det er ikke saadan bebudet med Pauker og Trompeter. Det gjorde jeg med beraad Hu, fordi jeg nok vilde høre, hvorledes Udtalelserne faldt om denne Sag. Og jeg havde den Glæde, at ogsaa fra Højre faldt der meget stærke Udtalelser til Gunst for en Forhøjelse af Jernbanetaksterne. Jeg lægger her særlig Vægt paa de Udtalelser, der kom fra det ærede Medlem for Københavns 1ste Valgkreds (Wulff). Jeg har